

DOORNENRAAD

BOEK III - ENDURIN

DOORNENRAAD

BOEK III - ENDURIN

FERRY ADAMS & CLAUDIA DUMEE

brave
new
books

Doornenraad - Boek III: Endurin

Copyright © 2023 Ferry Adams & Claudia Dumeë

Auteur: Ferry Adams & Claudia Dumeë

Druk: Brave New Books

Omslagontwerp: Ferry Adams

Vormgeving binnenwerk: Ferry Adams

ISBN 9789464927092

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ryan

*No matter how much we cry,
our tears can never fill the you-shaped hole
left in our world...*

1 - Nasleep

Langdum lag er somber en kil bij. De stad ging gebukt onder een snel donker wordende avondlucht die zo grauwwas dat alle kleuren leken te vervagen. Een dikke mist hing als een verstikkende grijze deken over de natte straten en flakkerende lantaarns wierpen grimmige schaduwen op dit troosteloze schouwspel. De weinige mensen die zich op straat waagden, liepen snel en keken niet op of om. Het geheel straalde een kille en koude sfeer uit; een perfecte weerspiegeling van Sirans eigen gemoedstoestand. Hij stond voor het raam van zijn woning in De Gulden Snede en staarde met nietsziende ogen naar het trieste schouwspel. Even later zuchtte hij geïrriteerd en schudde zijn hoofd. Hij draaide zich om en liep de woning door, de slaapkamer in. Het was een lange, vermoeiende dag geweest en hij voelde zich dan ook lichamelijk en geestelijk uitgeput.

Hij geeuwde en rekte zich uit, waarna hij zich uitkleedde en zijn kleding netjes over de stoel hing die naast het bed stond. Hij nam plaats op het matras, ging op zijn rug liggen en vouwde zijn handen achter zijn hoofd. *Verdomme, Dirai! Waarom?!* dacht hij, niet voor de eerste keer vandaag. Hij kon er nog steeds niet over uit dat uiterekend zij hem had verraden. *Had hij haar niet alles gegeven wat ze wilde? Had hij haar niet gemaakt tot wie en wat ze was?!*

Met een boze blik staarde hij geruime tijd naar het plafond en liet zijn gedachten de vrije loop. *Het is ook niet zo dat ik ooit echt van haar heb gehouden, maar toch...* schoot er door zijn hoofd. Die gedachte verbaasde Siran niets. Op zich was Dirai een leuke meid geweest en boven alles een zeer welkom tijdverdrijf, maar uiteindelijk had hij haar enkel en alleen bij zich gehouden vanwege haar positie binnen het Dievengilde en de ijzeren greep die ze op die organisatie had. *Ze was een middel om mijn doel te bereiken; niets meer en niets minder. En zoals alle middelen die hun nut verloren hebben, was ze makkelijk vervangbaar.* Siran zuchtte. De zogenaamde genegenheid die hij voor haar had getoond had maar een doel gediend en dat was om haar loyaliteit te

verkrijgen en te behouden. Als hij door de jaren heen een ding geleerd had, was het wel dat vrouwen nu eenmaal vatbaar zijn voor dat soort onzin. Hiervan maakte hij dan ook dankbaar gebruik. En het maakte ook niet uit om welke vrouw het ging; van de laagste en meest onzekere meid tot zelfs de sterke, intelligente vrouwen die zich reeds op hoge posities binnen een bepaalde omgeving of organisatie bevonden; allemaal waren ze net zo vatbaar voor vleierij en zogenaamde affectie. Een complimentje hier, een woord van waardering daar, af en toe een beetje romantisch geneuzel en ze waren als was in zijn handen.

Geld en macht hebben helpt natuurlijk ook, dacht hij en schudde zijn hoofd lichtjes. *Voorals je niet het toonbeeld van schoonheid bent*. Onwillekeurig dacht hij aan Ostran. Ook deze man had, net zoals Siran zelf tot voor kort, de aanwezigheid van een mooie vrouw aan zijn zijde te danken aan het feit dat hij meer dan genoeg van beide bezat.

Vrouwen zijn maar vreemde wezens. Siran grijnsde licht, maar zijn gezicht betrok al snel toen zijn gedachtes weer naar Dirai terugkeerden. *En van tijd tot tijd verrassend onvoorspelbaar*.

Dat Dirai gevaarlijk kon zijn, had hij vanaf het begin wel vermoed. Dit vermoeden werd bevestigd toen ze hem had verteld hoe ze had afgerekend met haar toenmalige man en de leiding over het Dievengilde had verkregen. *Het nog niet konde lichaam van haar dode zus gebruiken om Gholans mannen om de tuin te leiden...* Siran had respect voor de manier waarop ze zichzelf omhoog had gewerkt, maar haar positie bij het Dievengilde was niet meer te handhaven geweest en haar verraad was de laatste druppel geweest die de spreekwoordelijke emmer deed overlopen. Als Dirai hem niet had verraden, had Siran haar best nog bij zich willen houden, ook al zou haar rol als leider van het Dievengilde uiteindelijk uitgespeeld zijn. *Ze was nu eenmaal een welkome manier van tijdverdrijf* dacht hij, maar er trok meteen een kwade blik over zijn gezicht. *Maar toen ze me verried moest ik haar wel uit de weg ruimen; dat was de enige logische stap. Het feit dat ze mij tegensprak was op zich al vervelend, maar mij verraden...MIJ! Dat is de laatste fout die ze ooit heeft gemaakt*.

Siran had het in eerste instantie niet willen geloven toen Tylen hem over Dirai's plannen vertelde. Maar toen Andero, de altijd rustige en betrouwbare Andero, het verhaal bevestigde, kon Siran er niet meer omheen. Hij dacht terug aan die noodlottige dag; de dag waarop Dirai's plan om hem te verraden aan het licht was gekomen.

‘Ze wil je organisatie overnemen, Siran,’ rapporteerde Andero. ‘Ze wil je laten boeten voor iets wat je haar hebt aangedaan.’ De donkere huurling haalde zijn brede schouders op. ‘Wat je haar daadwerkelijk aangedaan zou hebben, heeft ze niet verteld, maar ze is gebrand op wraak.’

Tylen grijnsde zijn eeuwige grijns en trok een wenkbrauw op. ‘Wat heb je haar in godensnaam aangedaan, Siran. Heb je haar familie vermoord of zo?’

Siran glimlachte terug. ‘Dat zou zomaar eens kunnen, Tylen. Ik heb zoveel mensen vermoord of laten vermoorden dat dat niet eens ondenkbaar is.’ Sprak hij op vlakke toon. ‘Maar dat doet niet ter zake.’ Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Diraï denkt dat ze het alleenrecht op mij heeft. En daar vergist ze zich danig in!’ verklaarde hij.

Tylen lachte breeduit en gooide zijn handen in de lucht. ‘Een andere vrouw? Is dat waar dit alles om draait? Goden nog aan toe, wat een onzin! Ik wist wel dat er meer achter zat dan het achterhouden van wat goud.’

Siran had hen beiden gerust weten te stellen wat de verdeling van het geld betrof. Hij had hen zijn eigen kasboek laten zien en zo bewezen dat hij hen niet bestal. Toen dat heikel punt eenmaal opgelost was, hadden Andero en Tylen hem verteld over hun ontmoeting met Diraï van eerder die dag.

Nadat ze Diraï hadden achtergelaten in de herberg in het havengebied, waren ze meteen naar Siran toe gegaan en hadden hem om opheldering gevraagd. Diraï had hen verzekerd dat zij sowieso nog een hele tijd in de herberg zou blijven, dus konden ze die tijd prima benutten om uit te zoeken wat er werkelijk aan de hand was. Over een ding waren ze het in ieder geval roerend eens; ze waren allebei nooit van plan geweest om Siran te verraden. Ze wisten maar al te goed wat er met mensen gebeurde die Siran bedreigden of bedrogen. Ze hadden allebei al uit zijn naam met dat soort mensen afgerekend en wisten dat de prijs voor dit vergrijp zeer hoog was. Daarbij hadden ze allebei gemerkt dat er meer bij Diraï speelde dan een oneerlijke verdeling van fondsen.

‘En wat gebeurt er nu?’ had Andero aan Siran gevraagd. Deze had plaatsgenomen aan zijn bureau, zette zijn ellebogen op tafel en zette zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘Ik denk dat we een voorbeeld moeten stellen,’ had Siran geantwoord. ‘Laat verder niks merken en voer het plan gewoon uit zoals zij jullie gevraagd heeft.’ Er verscheen een sardonische grijns op zijn gezicht. ‘Als ze verraad wil, kan ze verraad krijgen. Ik zal haar wel laten

zien van wie Langdum is.’

Tylen had zijn handen op het houten blad van Sirans werktafel gezet en had hem vragend aangekeken. ‘En wat levert het ons op?’ vroeg hij en wreef duim en wijsvinger van zijn rechterhand over elkaar.

Siran had hem strak aangekeken, wat ervoor zorgde dat Tylen weer rechtop ging staan en een stap achteruitzette. ‘Ik bedoel,’ begon de blonde smokkelaar, maar Siran hief zijn hand op ten teken dat hij moest zwijgen, hetgeen Tylen dan ook snel deed.

‘Soms denk ik weleens dat je echt een idioot bent, Tylen.’ Even flitste er iets in de ogen van Tylen. Siran zag dat de smokkelaar had willen protesteren, maar hij leek zich te bedenken en zweeg. Hij klemde zijn lippen stijf op elkaar en trok een nors gezicht.

Sirans blik was van Tylen naar Andero verschoven, die met zijn gespierde armen voor zijn borst gevouwen het tafereel stond te bekijken. ‘Andero,’ had Siran gevraagd, sloot vervolgens zijn ogen en kneep met zijn wijsvinger en duim in de brug van zijn neus. ‘Zou jij zo vriendelijk willen zijn om onze vriend hier uit te leggen wat het hem oplevert? Het kan zijn dat je een tekening moet maken voordat hij het snapt, maar probeer het toch maar.’

Andero had Tylen, wiens blik met de seconde kwader werd, aangekeken en zijn schouders opgehaald. ‘Aangenomen dat Siran de leiding over het Dievengilde overneemt, hoeven we onze opbrengsten niet meer door vieren te delen, maar door drieën.’

‘Minus een klein bedrag om de onkosten van het gilde te dekken, natuurlijk,’ onderbrak Siran hem kort.

Andero knikte. ‘Natuurlijk...’ zei hij met zijn donkere stem. ‘Hoe het ook zij, het betekent dus simpelweg dat er meer geld voor ons overblijft.’

Siran klapte in zijn handen. ‘Mooi en helder uitgelegd, mijn beste man.’ Hierna keek hij Tylen aan en spreidde zijn handen. ‘Duidelijk genoeg voor je?’

De smokkelaar had wel nog kwaad gekeken, maar knikte kort. ‘Ja,’ antwoordde hij kortaf.

‘Mooi,’ zei Siran. ‘En maak nu maar dat jullie wegkomen. Ik wil niet dat Dirai zo meteen binnen loopt en jullie hier ziet staan.’ Een gemene grijns speelde om zijn lippen. ‘Dan is de hele verrassing verpest en dat willen we niet natuurlijk.’

De twee mannen waren meteen vertrokken en Siran had aan zijn

werktafel gezeten en had nagedacht over wat hem te doen stond nu duidelijk was wat Dirāi van plan was. Dit had hij niet zien aankomen en dat nam hij zichzelf kwalijk. Hij was onvoorzichtig geworden. Dat zou hem nooit meer gebeuren...

‘Verdomme,’ mompelde Siran, terwijl hij op bed lag en de laatste flarden van de herinneringen aan die dag, nu drie dagen geleden, nog door zijn hoofd maalden. Hij ging op zijn zij liggen en sloot zijn ogen. ‘Hoe heb ik dit niet zien aankomen?’ dacht hij en draaide zich geïrriteerd op zijn andere zij. Dat was wat hem nog het meest stoorde; hij had Dirāi’s verraad niet zien aankomen. Hij had werkelijk geen idee gehad dat ze iets van plan was geweest. Zijn gezicht betrok bij het idee dat hij, ondanks zijn zorgvuldige plannen en ruime mensenkennis, toch ergens een blinde vlek had gehad als het op de jonge vrouw aankwam. Hij had een gat laten vallen en het was die fout die hem en zijn plannen in gevaar had gebracht. Hij had haar niet serieus genoeg genomen en haar zo in staat gesteld om te proberen hem te verraden.

Goden zij dank dat ze een ontzettend doorzichtig verhaal had verzonnen over oneerlijke verdeling van fondsen, dacht hij en fronste zijn wenkbrauwen. Hij vond het nog steeds vreemd dat de normaal zo intelligente Dirāi met een dergelijk flutverhaal op de propfen was gekomen. *Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat het verhaal niet van haar kwam, maar dat iemand anders dit idiote idee in haar hoofd heeft geplant... maar wie?*

Siran keerde dit idee om en om in zijn gedachten, maar verwierp het uiteindelijk op grond van het feit dat hij een verraad op grote schaal wél eerder had zien aankomen. Ook al was hij blind geweest voor de gemoedstoestand van Dirāi, hij hield zijn organisatie nog steeds in een ijzeren greep en bleef van alles wat zich erbinnen afspeelde op de hoogte.

Nee, dacht hij geïrriteerd en keerde terug naar de slotsom waar hij in eerste instantie tot was gekomen. *Dit kon maar om een ding gaan... en dat was zijn affaire met Za’ala!* Hij knikte. Dat moest het wel zijn. Dirāi was er op de een of andere manier achter gekomen dat hij met Ostrans vrouw had liggen rotzooien. De enige vraag die hij daarbij stelde was... hoe dan?

Dit was de vraag die al vanaf het verraad door Sirans hoofd spookte. Toen hij Dirāi had gemarteld, had hij haar deze vraag gesteld, maar Dirāi was al te ver heen om überhaupt nog antwoord te kunnen geven en had de redenen voor haar verraad meegenomen naar haar graf.

Diraï mocht er dan niet meer zijn, de vraag bleef hem hardnekkig achtervolgen. Ook nu hij op bed lag, liet het hem niet los. *Hoe was ze erachter gekomen? Had ze hen zien vertrekken uit het koffiehuis en was ze hen gevolgd?* Siran schudde zijn hoofd. *Nee, dat zou me wel zijn opgevallen.*

Siran had door de jaren heen een soort zesde zintuig ontwikkeld dat hem haarfijn vertelde wanneer iemand hem volgde. Dit talent had hij door de jaren heen ontwikkeld en het was hem al meer dan eens goed van pas gekomen.

Het zou wel verklaren waarom er plotseling een steen door de raam kwam vliegen. Net op het moment dat het interessant begon te worden. Siran zuchtte. Was jij dat, Diraï? Heb je ons gezien? Heb je mij daarom verraden?!

Nog steeds weigerde een klein deel van Siran te geloven dat dit ook daadwerkelijk gebeurd was. Van alle mensen waarvan hij verwacht had dat ze zich weleens tegen hem konden keren, was Diraï er niet een geweest.

Ik had eerder nog verwacht dat Andero zich op een gegeven moment tegen mij zou keren. De brede Huurling had het niet zo op geniepigheid en schaduwspelen. Hij had er geen probleem om iemands leven te nemen, maar folteren was niet zijn stijl. Siran lachte vreugdeloos. Het was ook niet zo dat hij hield van folteren, maar soms moest dat nou eenmaal gebeuren om iemand te “overtuigen” van zijn gelijk. Andero had al in het begin duidelijk gemaakt dat hij daar niet aan wenste deel te nemen. *Tylen, daarentegen, was een heel ander verhaal,* dacht Siran met een bedenkelijke blik. Hij had zich al meermaals verbaasd over de mate waarin de blonde smokkelaar lak scheen te hebben aan het lijden van andere mensen en er zelfs plezier aan leek te beleven.

Siran moest toegeven dat hij enigszins geschokt was geweest toen hij het resultaat had gezien van de tijd die Tylen nog met Diraï had “doorgebracht” nadat Siran, na Diraï vele uren gefolterd te hebben, was vertrokken en haar in de kelder had achtergelaten.

Het lichaam dat ze gistermorgen in alle vroegte, voordat er ook maar iemand wakker was in de stad, hadden opgeknoopt op het Bloedplein, leek in niets meer op dat van de mooie jonge vrouw die tot voor kort zijn minnares was geweest. Het was dat Siran wist wiens lichaam het was, anders had hij haar nooit herkend.

Nee, Tylen was een sadist van het puurste soort. *En dan was er ook nog die eeuwige grijns van hem,* dacht Siran, zijn blik nog steeds op het plafond gericht. *Alsof andermans pijn en lijden voor hem niets meer dan een grap zijn.*

Nadat Tylen en Siran Diraï's lichaam op het Bloedplein hadden

opgehangen, had Tylen er grijnzend naar opgekeken terwijl hij het bloed op zijn handen afveegde aan een oude doek. In die grijns school iets dat Siran niet geheel kon thuisbrengen. Het leek alsof Tylen dit alles wel erg amusant vond.

‘Toch zonde,’ had de blonde huurling laconiek gelachen. ‘Ze was best lekker... voor een keer of twee.’ Hierna had hij zijn schouders opgehaald en was, zonder verder iets te zeggen, weggelopen. Siran had al een vermoeden dat de blonde smokkelaar Dirai had misbruikt voordat Siran haar begon te folteren, maar die koude grijns van de man had hem laten geloven dat Tylen het daarna nog eens dunnetjes had overgedaan. *Zelfs nadat ze dood was, had hij haar waarschijnlijk nog een keer...*

Onwillekeurig voelde Siran een kleine rilling over zijn rug lopen. Hij was tot veel bereid om zijn doel te bereiken en had meermaals zijn eigen handen vuil gemaakt, maar dat ging zelfs hem te ver. *Veel te ver...*, dacht hij.

Even later zette hij hoofdschuddend de gedachten aan de afgelopen ochtend van zich af en draaide zijn hoofd naar de lege plek in bed waar Dirai tot voor kort had gelegen. Het was niet dat hij onoverkomelijke pijn voelde om hoe dingen waren gelopen, maar het irriteerde hem dat hij het zover had laten komen. En ergens voelde hij afkeer van de brute manier waarop Tylen haar had toegetakeld. Dit gevoel verbleekte echter bij de allesoverheersende woede die hij voelde als hij aan Dirai’s poging tot verraad dacht. Met een geërgerd gebaar ging hij rechtop zitten en keek de kamer rond. Slapen ging toch niet meer lukken vanavond, dus kon hij zijn aandacht beter op andere zaken richten. *Ach, nu kan ik tenminste zonder afleiding aan de slag*, dacht hij. Na Dirai’s dood stond het Dievengilde onder zijn leiderschap en kon hij ermee doen wat hij wilde. De smokkelaars en de huurlingen volgden zijn opdrachten tot op de letter en hij zou ervoor zorgen dat de dieven ook wisten wie heer en meester was in Langdum.

Siran stond op en kledde zich aan. *Maar dat is een zaak voor morgen*, bedacht hij zich terwijl hij zijn broek dicht knoopte en zijn hemd over zijn hoofd liet glijden. *Vanavond eerst maar eens een beetje ontspannen*. Hij was uitgeput toen hij ging liggen, maar nu, een half uur later was hij weer klaarwakker en wist dat hij voorlopig de slaap toch niet zou kunnen vatten.

Bedachtzaam keek hij de kamer rond. Hij was zo gewend geraakt aan Dirai’s aanwezigheid, dat deze er nu maar leeg en verlaten uit zag. Hij was van plan geweest naar bed te gaan en even geen mensen om zich heen te hebben, maar nu hij over alles had nagedacht, voelde hij zich tot op zekere

hoogte... opgelucht. *Is dat het juiste woord?* vroeg hij zich af en merkte toen dat het er eigenlijk niet toe deed. De crisis was afgezworen en hij wist wat hem te doen stond.

Misschien is een beetje afleiding precies wat ik vanavond nodig heb. Siran grijnsde. *Za'ala zal waarschijnlijk snel weer terug zijn.*

Zijn grijns werd nog breder. Siran had zich voorgenomen om haar te vragen bij hem in te trekken en Ostran hier ruimschoots schadeloos voor te stellen. *Hij heeft haar tenslotte ook gekocht, dus waarom zou hij haar niet ook weer kunnen verkopen?* beredeneerde Siran *Hij is tenslotte een rasechte handelaar. En Za'ala is duidelijk mooie handelswaar.* Voorlopig zou hij zich echter tevreden moeten stellen met de afleidingen die De Gulden Snede te bieden had.

‘En dat zijn er gelukkig genoeg,’ mompelde hij tegen de lege kamer. Hij liep naar de deur toe, opende deze en stapte de gang op. Hij trok de deur achter zich dicht en sloot deze zorgvuldig af. Als de hele geschiedenis met Dirai hem iets had geleerd, dan was het wel dat hij alleen op zichzelf kon vertrouwen.

Dat is tenminste iets, dacht hij, terwijl hij de sleutel in zijn broekzak stopte en de gang op de bovenverdieping door liep. De zaken in De Gulden Snede gingen elke dag beter en hij hoorde dan ook geluiden uit drie van de vier peperdure kamers komen die op deze verdieping lagen. Nu de zaken goed gingen werden zelfs deze kamers op regelmatige basis verhuurd. *Een feit dat wederom heel veel geld in het laatje brengt!* dacht Siran tevreden. De geluiden van genot die door de deuren heen kwamen, klonken hem dan ook als muziek in de oren.

Siran knikte tevreden terwijl de geluiden uit een van de kamers tot een crescendo kwamen. *Hij zou ervoor zorgen dat uit zijn eigen woning ook weer geluid kwam voordat de nacht voorbij was!* Grinnikend om dit vooruitzicht liep hij de trap af naar de eerste verdieping. Ook hier waren de meeste kamers bezet, iets wat een paar maanden geleden onmogelijk had geleken. Hij sloeg een paar maal de hoek om en kwam bij de trap aan die toegang gaf tot de begane grond. Voordat hij deze daadwerkelijk in het oog kreeg hoorde hij al een kakofonie van gelach, en gepraat, wat hem vertelde dat het weer een drukke avond was. Het vooruitzicht op de berg geld die vanavond weer verdiend werd was iets wat hem vrolijk stemde en zijn humeur verbeterde dan ook met de seconde. Met een glimlach op zijn gezicht liep hij de trap af, groette links en rechts een paar mensen en zette koers naar de bar, waar Olav druk in de weer was met het vullen van kroezen en glazen. *Misschien*

moet ik binnenkort maar meer personeel aannemen om de bar nog beter te laten lopen, dacht Siran. Hij hief een hand op naar Olav, die knikte en een kroes begon te vullen met een donker bier. *Misschien een leuke jonge meid met een verleidelijke glimlach; dat werkt altijd wel.*

Hij nam de kroes aan die Olav hem voorhield, bedankte hem knikkend en bracht de kroes naar zijn lippen. Hij nam een ferme slok en zuchtte toen vergenoegd. Hij keek rustig rond tot zijn oog op een betrekkelijk jonge, blonde meid viel die aan de hoek van de bar zat. Het was een leuke verschijning met een redelijk knap gezicht en de juiste vormen op de juiste plaats. Zijn idee van zojuist kwam meteen weer bij hem op. *Misschien wel iemand als zij,* dacht Siran terwijl hij de meid aandachtig opnam. Olav werkte keihard en zorgde dat niemand droog kwam te staan gedurende de tijd dat ze in De Gulden Snede aanwezig waren. Het werd echter met de maand drukker in de Gulden Snede en Olav begon af en toe moeite te krijgen met de drukte. *Daarbij wil het oog ook wat en dan is een leuke meid achter de bar een welkome afwisseling.* Siran nam een slok van zijn bier en complimenteerde zichzelf met een goed idee. De meid in kwestie kreeg even later door dat hij naar haar stond te kijken en schonk hem een stralende glimlach. *Leuk koppie en een mooie uitnodigende glimlach. Dit biedt perspectief,* dacht Siran geamuseerd en knikte naar de meid, die nu haar glas naar hem ophief en lichtjes terug knikte.

Ach, waarom ook niet? dacht Siran terwijl hij zijn eigen kroes naar de jonge blonde vrouw ophief. Hij dronk zijn bier op en zette de lege kroes rustig op het blad van de bar. Hij trok zijn bloes recht, toverde een charmante glimlach op zijn gezicht en liep naar de meid toe. *We zien wel waar het eindigt.*

De rest van de avond praatte, dronk en lachte hij met de blonde meid die, zoals hij al snel ontdekte, een 17-jarige slagersdochter was die Lyra heette. Het werd al snel meer dan gewoon gezellig en aan het einde van de avond kreeg Siran dan ook gelijk. Er kwam weer geluid uit zijn woning voor de nacht voorbij was...

De volgende ochtend lag Siran in bed een beetje na te doezelen. Lyra lag tegen hem aan en had haar hoofd op zijn borst gelegd. Ze liet haar been over het zijne glijden, keek naar hem op en glimlachte lui.

‘Goedemorgen,’ zei ze slaperig. Ze ging op haar rug liggen en rekte zich loom uit. ‘Ik kan me niet herinneren wanneer ik de laatste keer zo goed heb geslapen,’ zuchtte ze verheerlijkt.

‘Dat is goed om te horen,’ antwoordde Siran. Lyra’s glimlach werd breder en ze knipoogde speels naar Siran terwijl zij met haar wijsvinger rondjes op zijn borst trok.

‘Misschien moet ik vaker in dit bed slapen. Het doet wonderen voor mijn nachtrust,’ grinnikte ze. ‘Of in ieder geval, wat ervan over blijft,’ voegde ze er speels aan toe en liet haar hand tussen zijn benen glijden.

Siran glimlachte om haar jeugdige onbeschaamdheid. ‘Misschien...’ antwoordde hij en rolde zich bovenop haar. ‘We zullen wel zien wat ervan komt.’

Een goed uur later zwaaide Lyra haar benen over de rand van het bed en ging rechtop zitten. ‘Nu is het toch echt de hoogste tijd om te gaan,’ zei ze vrolijk over haar schouder en stond op. Ze dartelde naar de stoel waar haar kleren overheen hingen, waardoor haar borsten vrolijk op en neer deinden. Ze pakte haar jurk van de stoel, draaide zich om en hield hem voor haar borsten. ‘Zeg, zou je je niet eens omdraaien?’ zei ze tegen Siran, die vanuit het bed naar haar lag te kijken. ‘Ik sta hier naakt hoor.’

Siran lachte en stond ook op. ‘Dat was me wel al opgevallen. Maar ik geloof dat ik alles wat er te zien valt, al gezien heb.’ Lyra lachte speels en liet de jurk over haar hoofd glijden, waardoor ze Siran nog een laatste blik op haar jonge lichaam gunde.

Siran stond op van het bed, liep naar de badkamer en ontlastte zichzelf. Lyra, die zich inmiddels aan had gekleed, stak haar hoofd door de deur naar binnen. ‘Ik ben er vandoor, Siran,’ zei ze monter. ‘Zie ik je vanavond weer?’

‘Dat hangt ervan af,’ antwoordde Siran raadselachtig terwijl hij de laatste paar druppels afschudde. Hij draaide zich om en liep naar Lyra toe. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg het meisje nieuwsgierig. ‘Waar hangt dat vanaf?’

‘Of je voor mij wil komen werken of niet,’ antwoordde Siran. Even trok er een blik van schrik over Lyra’s ogen, maar Siran merkte het niet op.

‘Ik was van plan iemand aan te nemen voor achter de bar,’ ging hij verder, ‘en volgens mij ben jij daar geknipt voor.’

Lyra keek verrast maar haalde toen opgelucht adem en glimlachte breed. ‘Dat vind ik een uitstekend plan!’ riep ze uit, maar een lichte blos be kroop haar wangen.

Siran, die dit zag, trok zijn wenkbrauw op en keek haar vragend aan. ‘Wat is er aan de hand? Je bloost.’

Lyra schudde haar hoofd, waardoor haar blonde haren vrolijk op en

neer dansten. Ze gebaarde om zich heen. ‘We zijn tenslotte in de Gulden Snede. Ik was even bang dat je me wilde aannemen voor... andere werkzaamheden,’ legde ze uit en er klonk duidelijk opluchting in haar stem. ‘En sorry, maar dat kan ik echt niet doen.’

Siran lachte en kuste haar op de lippen. ‘Maak je niet druk, meid. In dat opzicht hou ik je liever voor mezelf.’

‘In dat geval wil ik heel graag voor je werken,’ zei Lyra enthousiast. ‘Hoe laat moet ik beginnen?’

Siran dacht even na. ‘We zijn de hele dag open, maar de drukste periode zal rond negen uur beginnen. Zorg dat je uiterlijk om acht uur hier bent, dan laat ik je zien wat de bedoeling is en zullen we zien of je inderdaad zo geschikt bent voor dit werk als ik verwacht.’

Lyra knikte, kuste hem vluchtig en draaide zich vervolgens om. ‘Tot vanavond dan!’ zei ze en legde haar hand op de deurkruk van de deur die toegang gaf tot de woonkamer. Ze opende de deur en wilde net naar buiten stappen toen Siran haar riep.

‘En, Lyra?’ klonk het vanachter haar. Glimlachend draaide Lyra zich om en keek Siran vragend aan. ‘Doe wel een mooie jurk aan, wil je?’ vroeg hij. ‘Hoe liever de gasten naar jou kijken, des te langer ze blijven en des te meer ze uitgeven.’

Lyra knikte maar keek ook bedenkelijk. ‘Zoveel mooie jurken heb ik niet, om heel eerlijk te zijn.’ Ze klonk een beetje beteuterd. ‘Die heb je in een slagerij niet echt nodig. Dit is denk ik de mooiste jurk die ik heb.’

Siran dacht even na. Ze had hem gisteravond inderdaad verteld over de slagerij van haar vader waar ze werkte. Hij bekeek haar nog eens aandachtig. *‘Dat zou best eens kunnen werken,’* dacht hij. *‘Ze is ongeveer net zo groot. Iets voller misschien, maar niet veel.’* Hij wenkte Lyra naderbij en liep naar de grote kledingkast toe die tegen de muur van de slaapkamer aan stond. Lyra volgde hem, niet helemaal begrijpend waar hij naartoe wilde.

Toen Siran de grote deuren van de kast opentrok, zag Lyra, tot haar grote verbazing, een uitgebreide collectie jurken hangen.

‘Maar Siran, ik wist niet dat jij zoveel jurken had!’ grinnikte ze, maar toen werden haar ogen groot. ‘Je bent toch niet getrouwd hè?!’ vroeg ze bezorgd. Siran glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Nee jonge deerne,’ antwoordde hij met een charmante glimlach. ‘Ik ben niet getrouwd en ook geen man die graag jurken draagt.’ Hij liet zijn blik over Dirai’s jurken gaan. ‘Deze zijn van een... oude vriendin van me,’ legde hij uit.

Lyra nam een van de jurken in haar handen en liet de zachte stof tussen haar vingers glijden. ‘Deze zijn allemaal wel heel erg mooi,’ zei ze ademloos. ‘Mag ik die zomaar hebben?’ Ze bekeek de ene jurk na de andere en de schoonheid en de kwaliteit van de kleding deed haar verbazing steeds meer stijgen.

Siran lachte breed. ‘Nou ja, hebben...’ grinnikte hij. ‘Laten we zeggen dat dit van nu af aan je werkkleding is. En als je goed je best doet, kan ik best overgehaald worden om je een paar jurken te schenken.’ Hij sloot eerst de ene en daarna de andere deur van de kledingkast. ‘Kom vanavond eerst maar naar boven, dan kan je een jurk uitzoeken en dan gaan we aan het werk.’

‘Ik zal zorgen dat ik op tijd ben!’ riep Lyra verheugd uit. ‘Maar nu moet ik echt gaan, anders is mijn vader straks nog boos dat ik te laat ben.’ Ze liep snel van de slaapkamer naar de woonkamer en kort daarna hoorde Siran hoe de voordeur van de woning eerste open werd getrokken en vlak daarna weer dicht viel. Hij keek naar de gesloten deuren van de kledingkast en glimlachte. ‘Mooi, dan komen die jurken ook nog een keer van pas.’

Siran liep naar de badkamer en waste zich. Daarna kleepte hij zich aan en maakte zich op voor zijn belangrijkste taak van vandaag. Hij wilde naar het dievengilde om daar de orde op zaken te stellen en nogmaals duidelijk te maken dat hij, en niemand anders, vanaf nu de leiding had. Waarschijnlijk was er altijd wel een iemand die hier problemen mee zou hebben en precies om die reden had Siran Andero en Tylen opdracht gegeven hem voor De Gulden Snede te ontmoeten. Eigenlijk hoopte hij stiekem ook dat minimaal één van de dieven dom genoeg zou zijn om stennis te schoppen. Dat zou hem een mooi excuus geven om die persoon tot een duidelijk voorbeeld te maken. Daarna zou niemand hem meer tegen durven spreken!

‘Ze zullen weten wie hier de touwtjes in handen heeft,’ mompelde hij tegen de lege kamer. Hij keek door het raam naar buiten en zag dat, ondanks dat de mist van gisteravond was opgelost en er een waterig zonnetje een bleek licht verspreidde, donkergrijze wolken zich boven Langdum samenpakten.

Dat kon nog weleens een heuse plensbui worden, dacht Siran en pakte zijn regenmantel van de haak naast de deur. Hij liep de slaapkamer uit en liep door de woonkamer naar de voordeur van de woning. Hij greep de koperen deurkruk en duwde die naar beneden. De deur zwaaide gemakkelijk open

en Siran stapte de gang op. Nadat hij de deur wederom zorgvuldig op slot had gedaan, liep hij de nu stille gang door. De vroege ochtend was een van die zeldzame momenten waarop de Gulden Snede in totale rust verkeerde. Het hele gebouw was stil, op het gesnurk en gekuch na van een paar mensen die in een van de talloze kamertjes hun roes uit lagen te slapen. Olav, die alweer zijn plaats achter de bar had ingenomen en alles nu in gereedheid bracht voor de komende dag, groette hem. ‘Goedemorgen Siran.’

‘Goedemorgen, Olav,’ groette Siran hem terug. ‘Ik heb voor vanavond wat hulp voor je geregeld. Als het goed is heb je haar net naar buiten zien lopen.’

Olav keek hem bedachtzaam aan. ‘Dat blonde ding, toch?’ vroeg hij en Siran knikte. Olav wreef even over zijn kin en keek bedenkelijk voor zich uit. ‘Heeft ze ervaring achter een bar?’ Siran schudde ontkennend zijn hoofd.

‘Slagersdochter,’ antwoordde hij.

Olav knikte. ‘Dan is ze in ieder geval gewend om hard te werken,’ zei hij tevreden, ‘dus dat zal wel in orde komen.’

Siran knikte glimlachend. ‘Ik verwacht dat ze het op zich wel goed zal doen, maar toch had ik graag dat je haar een beetje in het oog hield.’

Olav stak zijn duim omhoog en grijnsde. ‘Geen probleem, Siran. Ik ben eerlijk gezegd allang blij dat er hulp komt.’ Zijn grijns werd breder. ‘En daarbij is ze helemaal niet vervelend om te zien en dat is ook altijd een pluspunt!’

Siran knikte weer. ‘Ze begint vanavond al, dus kijk maar of je haar een beetje wegwijs kunt maken. Ze was zo enthousiast dat ze waarschijnlijk ruim op tijd aanwezig zal zijn. Stuur haar dan eerst maar naar boven. Ik zal haar daar eerst rondleiden en dan komen we weer naar beneden. Lang zal dat niet duren, dus dan is er genoeg tijd om haar voor te bereiden en uit te leggen wat jij van haar verwacht.’

‘Ik ben in ieder geval blij met de hulp, Siran,’ zei Olav dankbaar. ‘Het lijkt wel of het met de dag drukker wordt!’

Siran spreidde zijn handen. ‘Dat is dan ook de bedoeling van dit hele spel, Olav!’ antwoordde hij lachend. Hij klopte even op de bar, draaide zich om en liep naar de deur. Hij trok de deur open en hief een hand omhoog als groet. ‘Tot straks!’ Hierna stapte hij de grijze ochtendlucht in.

2 - Een Eigen Plek

In tegenstelling tot Ostran, Za'ala, Semmi en Flo was Karl nog een tijd gebleven na de bruiloft. In die tijd had hij ook Gruva, Mariana en de rest van Pheto's nieuwe familie leren kennen en dankte de goden dat de jongen was gevonden door deze mensen. *Iemand anders had hem waarschijnlijk voor dood achter gelaten*, was al meermaals door zijn hoofd geschoten.

Nadat de roes van de bruiloft uitgewerkt was, was Pheto naar hem toegekomen en had om meer uitleg gevraagd over de moordenaar van zijn ouders. In eerste instantie had Karl willen weigeren, maar hij had ook door dat dit niet ging werken. *Verdomme Semmi*, had hij gedacht. *Waarom kon je niet gewoon je mond houden?!* hij had gezucht en had Pheto beloofd hem de informatie gegeven waar deze om vroeg, maar niet meteen.

'Zorg nu maar eerst dat je zo veel mogelijk tijd bij je vrouw doorbrengt,' had hij de jongen op het hart gedrukt. 'Ik ben voorlopig toch nog in de buurt en jullie hebben genoeg te doen.' Toen Pheto hem vragend had aangekeken, had Karl gelachen en had zijn hand op de schouder van de jongen gelegd.

'Of was je van plan voor altijd om de beurt op een van jullie beider kamers te blijven slapen?' vroeg hij grinnikend. Pheto had met zijn ogen geknipperd, maar had toen ook gelachen. 'Weet je, oom Karl,' had hij geantwoord. 'Daar had ik nog niet aan gedacht.'

Gelukkig hadden Gruva en Mariana hier wel aan gedacht en hadden het plan opgevat om de zolder van de boerderij om te bouwen tot woning voor het pasgetrouwde stel. 'Dan hebben jullie in ieder geval je eigen plek totdat jullie zelf een huis hebben,' had Mariana geopperd.

Zowel Anna als Pheto waren heel blij met het idee om een plaats voor zichzelf te hebben en hadden met het plan ingestemd. Dit had Karl in ieder geval een goede week respijt opgeleverd, zonder de vervelende waarheid verder uit de doeken te moeten doen. Hij had er zelfs aan gedacht om

terug te keren naar Langdum zonder Pheto in te lichten, maar hij voelde ook dat hij de jongen in ieder geval de waarheid verschuldigd was. Hij was tenslotte de laatste echte familie die Karl had.

En toch, iedere keer als hij Pheto dan zag lachen met Gren of Gruva of dat hij hem zag dollen met de tweeling, Alben en Dort, knaagde er een vervelend gevoel aan zijn binnenste. Dit gevoel werd nog vele malen sterker wanneer Anna en Pheto samen waren en Karl zag hoe veel ze van elkaar hielden. Op die momenten besloot hij dan toch bijna weg te gaan en de jongen hier veilig achter te laten.

‘Karl, let je wel even op?’ klonk de stem van Gruva, die hem uit zijn mijmeringen deed opschrikken.

Karl knikte. ‘Sorry, Gruva. Ik was even afgeleid.’

‘Dat is niet handig als een zware wand op zijn plek moet houden,’ lachte de boer. Gedurende de afgelopen zes dagen was de oude zolder omgetoverd tot iets wat op een woning begon te lijken; een kleine maar mooie woning voor Anna en Pheto. Gruva en Pheto waren nu bezig om, met Karls en Grens hulp, een scheidingswand aan te brengen in de grote open ruimte, waardoor er een apart woon- en slaapvertrek ontstond.

‘Zodat we niet per ongeluk op het verkeerde moment binnen lopen,’ lachte Gruva gelachen en hij mepte Pheto op zijn schouder.

‘Pap!’ riep Anna beschaamd vanaf de andere kant van de zolder uit, vanwaar ze alles nauwlettend in de gaten hield. Ondanks dat Pheto en Anna al een paar maal met elkaar de nacht hadden doorgebracht en ze nu echt een vrouw was, voelde ze zich nog steeds een beetje ongemakkelijk als andere mensen hierover praatten, maar vooral wanneer haar vader dat deed.

‘Ach Anna, stel je niet aan!’ glimlachte Gruva vrolijk. ‘Dat is niets om je voor te schamen. Waar denk je dat jij en je broers vandaan komen?’

Anna kreeg rode wangen, draaide zich om en liep de trap af terwijl ze iets onverstaanbaars mompelde. Gruva keek zijn dochter na en lachte hartelijk. ‘En daar gaat ze, rechtstreeks naar haar moeder.’ Hij knipoogde naar Pheto en wapperde met zijn hand. ‘Dat betekent dat ik straks weer ongenadig op mijn falie krijg.’

Karl verstevigde zijn greep op het zware stuk hout. ‘Zeg Gruva, wat denk je ervan om deze wand eens rechtop te zetten. Dit krenge begint aardig zwaar te worden.’ Hij kreeg bijval van Pheto, die in het midden van de wand stond en van een hevig zwetende Gren, die de andere zijkant van

de wand beet had.

‘Ja pa, schiet eens op. We studeren niet voor steunpilaar hier.’

Gruva mompelde iets half verstaanbaars over “de jeugd van tegenwoordig” en klom de houten trap op die midden in de kamer stond. ‘Laat maar komen!’ riep hij en Pheto, Karl en Gren duwden de wand met vereende krachten centimeter voor centimeter omhoog. Dit was wel een spannend moment, want ondanks dat Gren de wand helemaal had opgemeten en uitgetekend, moest hij nu wel in een keer onder het schuine dak passen, anders moesten ze de hele wand weer laten zakken en bijwerken. Gelukkig paste het allemaal precies onder het dak door en even later stond de wand dan ook rechtop.

‘Houden zo!’ hoorden ze Gruva vanaf de andere kant roepen, gevolgd door het geluid van spijkers die in hout werden geslagen. Dit geluid werd zo af en toe begeleid door gescheld van Gruva, als hij zich weer eens op zijn vinger sloeg.

Gren schudde zijn hoofd. ‘Dat die man nog vingers heeft, vind ik überhaupt knap,’ zij hij breed grijnzend en zowel Pheto als Karl schoten in de lach.

‘Wat zei je?’ riep Gruva vanaf de andere kant.

‘Niks pa. Ik zei dat we blij mogen zijn dat we dit onder jouw kundige leiding kunnen doen.’ Gren knipoogde naar Pheto en Karl.

‘Dat bedoel ik toch maar even,’ antwoordde Gruva en even later hoorden ze het houten trapje kraken en kwam Gruva door de deuropening in de wand naar hen toe gelopen.

‘Laat maar los. Die gaat nergens meer naartoe. Ik zal hem zo nog even helemaal rondom vastspijkeren, maar hij zit in ieder geval al op zijn plek.’ Hij knipoogde naar Pheto. ‘Nu nog een deur erin en dan kunnen jullie ongestoord jullie gang gaan.’ Hij kreeg een brede grijns op zijn gezicht. ‘Als Anna nog wil, tenminste,’ grinnikte hij.

‘Misschien moet je dan eens stoppen met er flauwe grapjes over te maken,’ zei Karl lachend. ‘Anders schaamt ze zich zo dat ze straks echt niet meer wil.’

Pheto lachte en liep naar de deur toe die tegen het schuine dak stond. ‘Dat zal wel meevallen denk ik.’ Hij tilde de deur op en liep ermee naar het de wand, waar Gren al drukdoende was met het vastzetten van de scharnieren. Pheto zette de deur met een zucht neer en keek zijn schoonvader serieus aan. ‘Maar misschien is het een goed idee om het

onderwerp te mijden als Anna in de buurt is. Ze vindt het niet fijn.’

Gren barstte in lachen uit. Tranen biggelden over zijn wangen en hij hield zijn buik vast. Gruva keek zijn oudste zoon verbaasd aan. ‘En wat is er met jou aan de hand?’ vroeg hij.

Gren kwam weer wat tot bedaren en keek glimlachend naar zijn vader. ‘Ze vindt het niet fijn,’ hikte hij. Toen richtte hij zijn blik op Pheto. ‘Dat betekent dat je het verkeerd doet!’

Pheto voelde zijn hoofd rood worden. ‘Zo bedoelde ik het niet! Ze vindt het niet fijn om er met anderen over te praten!’ riep hij verbouwereerd uit, maar zijn commentaar was aan dovemans oren gericht. Zowel Gren als Gruva bulderden het uit en rolden over de grond van het lachen, terwijl Pheto er maar een beetje bedremmeld bij stond. Karl bekeek de twee schaterende mannen en glimlachte flauwtjes. Hij legde een hand op Pheto’s schouder.

‘Trek het je niet aan, Pheto,’ zei hij zacht. ‘Die twee weten toch niet waar ze het over hebben.’

Pheto wilde net antwoorden dat hij het echt niet zo bedoeld had, toen Mariana’s stem op strenge toon vanaf de trap klonk. ‘Zeg, gaat het een beetje?!’ Pheto keek op en zag dat Mariana met een dienblad drinken boven aan de trap stond. Anna stond naast haar met een schaal boterhammen. Beide vrouwen bekeken het tafereel met opgetrokken wenkbrauwen. Karl bracht zijn handen omhoog, met de palmen naar voren. ‘Ik houd me hier buiten,’ zei hij lachend. ‘Ik ben tenslotte maar de hulp.’ Hij pakte een hamer en een handvol stevige spijkers van tafel en begon de zijkanten van de wand vast te zetten. Gren en Gruva keken Mariana en Anna schaapachtig aan en hikten nog wat na.

‘Oh niets hoor,’ antwoordde Gren uiteindelijk. ‘Pheto doet het schijnbaar verkeerd!’ Hierna schoten hij en Gruva weer in de lach. Anna, die wel een grof idee had waar dit gesprek over ging, liep naar Pheto toe en zette de schaal boterhammen aan de kant. Ze sloeg haar armen om zijn nek en kustte hem hartstochtelijk.

Gren en Gruva hielden op met lachen en keken verbaasd naar haar. Anna keek hen beide met een sluw glimlachje aan. ‘Pheto doet het heel erg goed, kan ik jullie vertellen,’ antwoordde ze simpelweg. ‘Beter kan niet.’ Ze pakte Pheto’s hand en trok hem mee naar de trap. ‘Kom maar schat, dan laten we deze twee even afkoelen.’

‘Goed gedaan, lieverd,’ fluisterde Anna’s moeder zacht toen haar

dochter langs liep en ze glimlachte breed terwijl ze Anna en Pheto, die samen de trap af liepen, nakeek. Toen draaide ze zich om naar haar man en haar zoon en schudde haar hoofd. 'Kijk jullie twee nou. Nu hebben jullie eindelijk eens niets te zeggen, of wel?' schammerde ze tegen de twee mannen die, met hun mond open, verbaasd naar de trap stonden te staren. 'En doe jullie mond dicht,' zei ze. 'Dat staat slimmer' Toen bekeek ze Gruva en Gren aandachtig. 'Al heb ik zo mijn twijfels of dat bij jullie twee veel zou helpen.' Ze zette het dienblad met drinken op de grond bij de trap en wees naar de wand. 'Als jullie klaar zijn met het nadoen van een stel goudvissen, dan stel ik voor dat jullie een deur in die wand maken.'

Ze keek naar Karl en gebaarde met haar hoofd naar Gruva en Gren. 'Zorg jij dat ze zich een beetje gedragen?' vroeg ze op vriendelijke toon. Karl glimlachte en stak zijn duim op. 'Natuurlijk Mariana, maak je maar niet druk. Ik zal ze zo hard laten werken dat ze vanavond geen boe of bah meer kunnen zeggen.' Mariana knikte goedkeurend. 'Daar hou ik je aan, Karl,' antwoordde ze lachend. Hierna liet ze de mannen achter en liep de trap af. *Ach ja, sommige mensen worden nu eenmaal nooit ouder dan twaalf jaar,* dacht Mariana en schudde haar hoofd. Ze was in ieder geval blij dat Anna haar vader eindelijk een keer met gelijke munt terugbetaalde. *Goed zo, Anna. Laat ze maar zien dat je geen klein kind meer bent!*

Pheto liep samen met Anna door het bos. Pheto was ietwat verrast door de meer dan hartstochtelijke kus die Anna hem, nota bene ten overstaan van Gren, Gruva, Mariana en Karl, had gegeven. Niet dat hij het erg vond; hij vond het zelfs prettig, maar hij had nooit gedacht dat Anna dit zou doen als er anderen bij waren, laat staan op zo'n manier ook nog commentaar geven op een opmerking.

'Denk je dat ze al van de schrik bekomen zijn?' vroeg hij lachend aan Anna, die flauwtjes naar hem glimlachte.

'Ik denk het wel,' antwoordde ze. Toen hield ze halt en draaide zich naar Pheto toe. 'Het spijt me als ik je in verlegenheid heb gebracht, Pheto, maar ik wist niet hoe ik Gren en papa anders stil moest krijgen.'

Pheto legde zijn armen rond Anna's middel en trok haar tegen zich aan. 'Dat is toch niet erg, Anna,' lachte hij. 'Ik ben trots op je. En daarbij, die kus was echt niet vervelend. Integendeel zelfs!'

Anna glimlachte naar hem. 'Daar heb ik er nog genoeg van,' zei ze speels. Ze legde haar armen om Pheto's nek en keek hem liefdevol aan.

‘En die zijn allemaal voor jou, mocht je geïnteresseerd zijn.’

Pheto legde zijn rechterhand onder haar kin en kustte haar zachtjes. ‘Dat ben ik zeker, maak je daar nou maar niet druk over,’ verzekerde hij haar. Anna glimlachte breed en knikte. Ze keek rond en knipoogde toen naar hem. ‘Put?’ vroeg ze simpelweg. Pheto knikte, liet haar middel los en nam haar hand in de zijne.

‘Put,’ antwoordde hij.

Een paar uur later lagen ze op de open plek bij de put tegen elkaar aan in het gras te genieten van de warmen voorjaarszon. Deze plek had echt een speciale plaats in hun harten gekregen; hier hadden ze elkaar beter leren kennen, hier had Pheto haar ten huwelijk gevraagd en nu, ondanks dat ze nu man en vrouw waren, was het samenzijn op deze plek nog steeds zo fijn en speciaal als de allereerste keer, jaren geleden. Anna ging rechtop zittenden haar lange blonde krullen schitterden in de zon. ‘Kunnen we hier niet gewoon een huis bouwen?’ grapte ze. Pheto, die met een hand achter zijn hoofd naar haar lag te kijken, grinnikte vrolijk. ‘Dat zou nog eens wat zijn, of niet?’

Anna stond op en keek om zich heen. Ze gebaarde naar de dichte struikenhaag die rechts van hen de grens van de open plek markeerde. ‘Daar kan de voordeur komen,’ sprak ze stellig. Ze draaide zich om en wees naar een groepje bomen aan de andere kant van de plek. ‘En daar de keuken.’

Pheto lachte en stond op. Hij ging achter Anna staan en sloeg zijn armen om haar middel. ‘Dan hebben we wel een probleem, schat,’ zei hij en kustte haar op haar wang. Anna draaide haar hoofd opzij en keek hem over haar schouder vragend aan. ‘En wat mag dat grote probleem dan wel niet zijn?’ vroeg ze glimlachend. Pheto wees naar de put. ‘Dan staat dat ding midden in de woonkamer,’ antwoordde hij. Hij liet Anna los en liep naar de onregelmatige rand van de put toe. Hij boog voorover en tuurde de diepte in.

Anna kwam naast hem staan en boog zich ook over de rand van de put heen. ‘Waar kijk je naar?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Naar helemaal niets,’ antwoordde hij lachend. ‘Het is stikdonker daarbeneden. Ik vroeg me alleen af wat er op de bodem van de put zou zijn.’

Anna keek haar man met een gespeeld serieuze blik aan. ‘Grond,’ grapte

ze.

Pheto stak zijn tong uit en rolde met zijn ogen. ‘Vrouwen,’ zuchtte hij.

Anna stompte hem tegen zijn schouder. ‘Pas jij maar op mannetje,’ grinnikte ze, anders slaap je vannacht op de grond. Ze ging op haar tenen staan en kustte hem. ‘Kom op, het wordt langzaam tijd om weer naar huis te gaan.’

Pheto wierp nog een blik op de put. ‘En toch ga nog eens die put in,’ mompelde hij.

Anna, die inmiddels bij de rotsspleet was aangekomen die naar het bospad leidde, draaide zich om. ‘Dat is prima, schat,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Maar niet vandaag.’

‘Oké, oké, ik kom al,’ zei Pheto en liep naar haar toe. Ze wurmden zich beiden door de nauwe spleet en liepen terug naar de boerderij.

Een paar dagen later had Gruva een paar oude stoelen en tafels opgeduikeld uit de schuur en deze compleet opgeknapt. Mariana had kussens gemaakt voor erin en zo zagen de stoelen er als nieuw uit.

‘Ik zei toch dat die oude meubels nog wel van pas zouden komen,’ zei ze tegen Gruva, toen ze de stoelen en tafels naar boven hadden gezeuld en alles op zijn plaats stond. Voor de rest moeten Anna en Pheto zelf maar kijken wat ze nog willen kopen, maar deze hebben ze in ieder geval al. Gruva krabde zich achter zijn oor.

‘Daar moet ik je gelijk in geven, Mariana,’ gaf hij toe. ‘Ik had, heel eerlijk gezegd, nooit gedacht dat we er nog iets aan zouden hebben, maar nu komen ze mooi van pas.’ Hij sloeg zijn arm om zijn vrouw heen en keek de kamer rond. Hij en Karl hadden de muren en de dakplaten wit gekalkt, wat de ruimte veel groter liet lijken dan voorheen. Ook de nieuwe wand was helemaal afgetimmerd en wit gemaakt en in het midden zat de mooie houten deur, die Gruva ook nog ergens in de schuur had gevonden.

‘Nu alleen nog een bed en ze kunnen vooruit,’ zei Gruva vrolijk. Mariana keek haar man met toegeknepen ogen aan. ‘Je begint nu niet weer, hè mannetje,’ waarschuwde ze hem, maar Gruva glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Dat bedoel ik niet, lieverd. Ik dacht alleen dat het makkelijker zou zijn om een groot tweepersoonsbed te hebben dan een van de oude smalle bedden waar ze nu in slapen.’

Achter hun rug klonk een gestommel en Karl verscheen boven aan de trap. Hij hield een stapel planken in zijn handen en het zweet stond op zijn

voorhoofd. ‘Maak je niet druk, Gruva. Dat is ook al geregeld!’ hijgde hij lachend. ‘Ik had er alleen geen rekening mee gehouden dat ik het ding twee trappen op moest zeulen!’

Gruva spoedde zich naar Karl toe en nam de planken van hem over. Hij bekeek het dikke, rijkelijk bewerkte eikenhout en knikte goedkeurend. ‘Dat is nog eens wat ik noem een stevig bed.’ Hij keek Karl vragend aan. ‘Hoe kom je daaraan?’ vroeg hij.

Karl haalde zijn schouders op en wees naar beneden. ‘Zal ik je dat onderweg uitleggen? We moeten nog een paar stapels hout naar boven slepen voordat we iets kunnen bouwen wat op een bed lijkt!’

Na een aantal tripjes van boven naar beneden en weer terug, bleek dat Karl niet alleen een bed, maar ook een stel nachtkastjes en een grote kledingkast had weten te vinden.

‘Maar Karl,’ riep Mariana verheugd uit. ‘Dit is geen bed, dit is een complete slaapkamer!’ Ze liet haar hand over het donker hout gaan. ‘En ook nog zeer mooi. Ik word een beetje jaloers, geloof ik,’ lachte ze breeduit.

‘Ach Mariana,’ antwoordde Karl met een knipoog. ‘Je slaapt toch met je ogen dicht, dan zie je er niets van.’ Toen draaide hij zich om naar Gruva. ‘Ik heb ook nog een nieuwe matras, kussens en dekens op de kop weten te tikken. Die liggen nog in de kar. Wil je me even helpen met dat naar boven te slepen?’

‘Ik loop wel mee,’ zei Mariana voordat Gruva kon antwoorden. ‘Dan kan Gruva al beginnen met het in elkaar zetten van de kledingkast.’

Karl bekeek de vrouw en knikte. ‘Ik vind het allemaal prima, maar ik ben wel bang dat vooral de matras een beetje aan de zware kant is.’

Mariana zette haar handen in haar zij en tikte met haar rechtervoet op de grond. ‘Wil je soms beweren dat ik niet sterk genoeg ben?’ vroeg ze dreigend.

Karl hief zijn handen op en schudde snel zijn hoofd. ‘In nog geen honderd jaar, Mariana. Ik kijk wel uit!’ Mariana lachte en liep achter Karl de trap af.

‘Maar waar heb je al deze spullen vandaan?’ vroeg ze nieuwsgierig. ‘Het moet een fortuin gekost hebben!’ Karl haalde zijn schouders op. ‘Dat valt allemaal best mee,’ antwoordde hij. Ik raakte aan de praat met een man die in dezelfde herberg in Grasdal verblijft als ik en hij vertelde mij dat hij op bezoek was bij zijn broer. Schijnbaar had de broer in kwestie een eigen bedrijf, zonder echt verstand van zaken te hebben en liep nu het risico om

bankroet te geraken. Hij had een kast van een huis laten bouwen en het tot aan de nok volgestouwd met allemaal dure meubelen. De man waarmee ik aan de praat was geraakt was nu in Grasdalen om te kijken hoe erg de zaken ervoor stonden en om zijn broer ervan te overtuigen mee terug naar huis te komen en in zijn bedrijf te stappen.

Karl liep de boerderij uit en Mariana volgde hem. Voor hun deur stond een platte kar met daarop een hoop planken en andere spullen gestapeld.

‘Zo iemand wil je toch niet in je bedrijf hebben?’ vroeg Mariana verbaasd toen Karl een paar touwen los begon te maken. ‘Hij is net bankroet gegaan.’

Karl haalde wederom zijn schouders op. ‘Ach, weet je, Mariana. Je hoeft geen verstand van zaken te hebben om hard te kunnen werken. Hij had gewoon een paar stomme beslissingen genomen en dat heeft hem de kop gekost.’

‘Daar heb je ook wel weer gelijk in,’ gaf Mariana toe. ‘Maar ga verder met je verhaal.’

‘Toen ik zei dat ik een pasgetrouwd stel kende die nog op zoek waren naar slaapkamer meubilair, stelde hij voor om een kijkje in het huis van zijn broer te nemen om te zien of er iets tussen zat waar ik van dacht dat ze het konden gebruiken.’ Er verscheen een glimlach om zijn gezicht en het viel Mariana op dat Karl er dan meteen een stuk jonger uitzag. ‘Voor een zacht prijsje, natuurlijk,’ voegde Karl eraan toe terwijl hij haar een paar planken aangaf.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Mariana lachend en nam het hout aan. Ze draaide zich om en liep terug naar de voordeur.

Een kleine twee uur later stonden alle spullen op hun plaats en verheugd klapte Mariana in haar handen. ‘Wat is het mooi geworden,’ riep ze verheugd uit. ‘Ik ben benieuwd wat Anna en Pheto ervan vinden.’

‘Ik denk dat dat wel snor zit, schat,’ antwoordde Gruva. Hij stak een hand uit naar Karl, die tevreden de kamer rondkeek. ‘Bedankt Karl,’ sprak hij hartelijk. ‘Dit hadden we niet zonder jouw hulp voor elkaar kunnen krijgen.’

Karl schudde Gruva’s hand en maakte een afwerend gebaar. ‘Onzin, Gruva. Ik zie hoe veel jullie voor mijn neef doen. Jullie behandelen hem echt als familie. Al vanaf de dag dat jullie hem en... Olmer langs de weg vonden, als ik Pheto’s woord mag geloven.’

Mariana, die de kleine hapering had gehoord, liep naar de grote man toe en legde een hand voorzichtig op zijn schouder. ‘Karl,’ begon ze, maar

deze schudde zijn hoofd en glimlachte.

‘Het is goed, Mariana, eerlijk waar,’ verzekerde hij haar. ‘Ik ben gewoon blij dat Pheto het goed maakt en dat hij jullie als familie heeft.’ Gruva gaf Karl een klap op zijn schouder. ‘Kop op, Karl, hij heeft jou ook nog. Jij bent zijn echte familie!’ Hij keek even bedachtzaam, maar zijn gezicht klaarde meteen weer op. ‘Wat betekent dat wij, nu Pheto en Anna getrouwd zijn, ook familie zijn!’ riep hij vrolijk uit. ‘Ik zeg; daar moeten we iets op drinken!’

Karl glimlachte naar Gruva en Mariana en knikte. ‘Laten we dat maar doen, van al dat slepen krijg je een enorme dorst.’

Gruva klapte in zijn handen. ‘Dan is het maar goed dat ik nog een van die vaten bier van de bruiloft over heb gehouden,’ lachte hij. ‘Wat zeg je ervan, Karl? Zullen we eens kijken hoever we dat krenge leeg kunnen maken?’ Hij stak zijn hand weer naar de grote man uit. ‘Hebben we een deal?’ Toen hij Karl twijfelend zag kijken, voegde hij eraan toe: ‘Maak je niet druk over hoe je weer in Grasdal komt, je kunt prima bij ons blijven slapen vannacht. Op de bank in de woonkamer is plaats genoeg!’

Karl greep Gruva’s hand en kneep er even in. ‘In dat geval lijkt het mij een uitstekend plan, Gruva!’

‘Waar zijn Anna en Pheto eigenlijk?’ vroeg Gruva zich hardop af. Mariana glimlachte. ‘Die zijn weer het bos in, geloof ik.’

‘En wij maar werken!’ mopperde Gruva gespeeld. ‘Schandalig! Het is per slot van rekening hun woning en niet die van mij!’

‘Ik heb gezegd dat ze maar eerst een tijd van hun bruiloft moesten nagenieten. En als ik het mij goed herinner, was jij degene die tegen Pheto heeft gezegd dat hij dan voorlopig niet op de boerderij hoefde te helpen, of vergis ik me dan?’

Gruva grijnsde en kuste zijn vrouw op de wang. ‘En ook daar heb je weer helemaal gelijk in, lieverd.’ Hij draaide zich om naar de trap en hief een wijsvinger de lucht in. ‘En nu, op naar het bier!’ riep hij uit.

Gedrieën liepen ze de trap af en namen plaats in de woonkamer. Al snel vloeide het bier rijkelijk en proostten de mannen op het bruidspaar. Mariana, die zichzelf een glas wijn in had geschonken, bekeek stilletjes de twee mannen en genoot. Ze hield, zelfs na al die jaren getrouwd te zijn, nog net zoveel van Gruva als op de dag van hun bruiloft. *Natuurlijk heeft hij zo zijn nukken, maar wie heeft die niet?*

Ze bekeek Karl en vond dat hij qua trekken veel op Pheto leek. *Je ziet*

in ieder geval dat ze familie zijn. En daar zaten ze dan; Pheto's schoonvader en Pheto's oom. Verhalen over vroeger vlogen over en weer; soms simpel en amusant, andere keren weer zo heroïsch dat Mariana zich afvroeg hoe veel ervan waar was en hoeveel ervan ietwat overdreven werd. *Ach ja, mijmerde ze. Wordt onze jeugd in ons hoofd niet altijd mooier, iedere keer dat we eraan terugdenken?*

Zo zaten Gruva, Mariana en Karl nog geruime tijd aan tafel, tot op een gegeven moment de deur werd geopend en Anna en Pheto binnenstapten.

'Ah, daar zijn ze dan! Dames en heren; het bruidspaar!' riep Gruva uit. Karl begon meteen te applaudiseren. Pheto glimlachte en Anna keek verbaasd naar de twee mannen. 'Maar voor de rest mogen jullie nog alles eten?' vroeg ze lachend.

'Ja hoor,' antwoordde Gruva. 'Als het maar veel is!' Mariana stond op en liep naar haar dochter toe. 'Let maar niet op hen, Anna. Die twee zijn gewoon een beetje uitgelaten. Ga er maar lekker bij zitten, dan ga ik aan het eten beginnen.'

'Zal ik je helpen?' bood Anna aan. Dan zijn we sneller klaar.'

Mariana keek haar dochter glimlachend aan en schudde haar hoofd. 'Dat hoeft echt niet, Anna,' verzekerde ze haar dochter. 'En daarbij,' voegde ze eraan toe, 'ik zou denken dat je wel betere dingen te doen hebt.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Anna verbaasd.

Mariana lachte en gebaarde naar Gruva en Karl. 'Er is een reden dat die twee zo uitgelaten zijn, lieverd,' antwoordde ze. 'Ga maar eens boven kijken.'

Anna's ogen werden groot. 'Bedoel je...? Is het klaar?!' bracht ze beduusd uit.

Mariana knikte en lachte. 'Ga nu maar gewoon kijken.'

Zonder zich te bedenken draaide Anna zich om en stootte de trap op. Pheto, die dit alles had meegekregen, liep snel achter haar aan. Hij was nog niet onder aan de zoldertrap aangekomen, of hij hoorde Anna al een verheugde kreet slaken.

'Pheto, kom snel kijken!' riep ze van boven aan de trap. Pheto liep glimlachend de trap op, maar zijn mond viel open van verbazing toen hij zag wat er van de zolder was geworden.

'Is het niet prachtig?!' kirkte Anna van plezier. Ze liet haar hand over de nieuwe stoelkussens gaan. 'Onze eigen woning! Hij is klaar!' Ze liep snel naar de deur van de slaapkamer toe en trok deze open. 'Oh, wat mooi!'

hoorde hij haar roepen. Snel liep hij naar haar toe en keek nieuwsgierig de slaapkamer in.

Pheto wist niet wat hij verwacht had, maar dit overtrof zijn stoutste dromen. Een groot, tweepersoonsbed stond met de hoofdzijde tegen de muur aan, precies onder het raam dat hij en Gruva in het dak hadden gemaakt. Schuin tegenover het voeteneinde van het bed stond een houten kledingkast, die zo groot was dat ze er met gemak met z'n tweeën rechtop in konden staan.

Links en rechts van het bed stonden twee prachtige nachtkastjes met ieder twee laden erin. Om het geheel af te maken, stond er ook nog een gemakkelijke stoel in een hoek van de kamer en had Gruva een tinnen wasbak aan de muur bevestigd, zodat ze zich konden wassen zonder naar beneden te hoeven.

Anna draaide zich om naar Pheto en hij zag een traan in haar ooghoek blinken. Ze liep naar hem toe en omarmde hem. 'Het is zo mooi, Pheto,' zei ze zacht. Pheto wist van verbazing even niets uit te brengen. *Waar hebben ze toch al die spullen vandaan?* vroeg hij zich af. Hij kuste Anna op haar kruin en hervond zijn stem. 'Het is prachtig,' wist hij uiteindelijk uit te brengen.

'Ik denk dat ze vinden dat het er wel mee door kan,' klonk de stem van Gruva. Anna en Pheto draaiden zich allebei naar het geluid toe en zagen door de deuropening van de slaapkamer Gruva, Mariana en Karl lachend boven aan de trap staan.

Anna liet Pheto los en rende op haar vader af. Ze vloog hem om de nek en gaf hem een dikke zoen op zijn wang. 'Bedankt, pa!' riep ze verheugd uit. Toen liet ze haar vader los en knuffelde haar moeder. 'Heel erg bedankt, mama,' zei ze dankbaar. Uiteindelijk liet ze ook haar moeder los en liep naar Karl. Ook hem vloog ze om zijn nek, iets wat hem duidelijk verraste. Hij hervond zich echter snel en sloot de jonge vrouw in zijn armen.

'Bedankt, oom Karl,' klonk het duidelijk geëmotioneerd.

Karl merkte dat hij zelf ook een brok in zijn keel kreeg en schraapte zijn keel. 'Heel graag gedaan, Anna,' antwoordde hij.

Nadat ook Pheto hen allemaal bedankt had, klapte Mariana in haar handen. 'En nu ga ik echt aan het eten beginnen,' zei ze vrolijk. 'Genieten jullie nu eerst maar eens van jullie nieuwe onderkomen, dan roep ik jullie wel als het etenstijd is,' voegde ze eraan toe. Hierna gebaarde ze naar Gruva en Karl dat zij haar moesten volgen. 'Kom, jongens. Ik kan wel een

paar sterke kerels als hulp gebruiken.’

Karl en Gruva sprongen beide in de houding en salueerden tegelijkertijd. Het zag er zo komisch uit dat Anna en Pheto allebei in lachen uitbarstten.

‘Jawel, mevrouw!’ zei Karl.

‘Tot uw dienst, mevrouw,’ vulde Gruva aan.

Mariana schudde haar hoofd en lachte. ‘Kom nu maar gewoon mee, stelletje komedianten. Laat Anna en Pheto even van de rust genieten!’

Nadat Gruva, Mariana en Karl naar beneden waren gelopen, vloog Anna in Pheto’s armen en kustte hem innig. Hierna keek ze om zich heen en zuchtte verheerlijkt ‘Kijk nou toch, Pheto. Onze eerste eigen woning!’

Pheto sloot haar in zijn armen en keek ook, nog steeds lichtelijk verbaasd door alle mooie spullen, de woning rond. ‘Helemaal van ons,’ zei hij glimlachend.

3 - De Overname

Ondanks dat ze geschokt was geweest toen ze erachter kwam dat Dirai met de moordenaar van haar moeder onder een hoedje speelde, had Flo de vrouw niet echt gehaat. Ergens had ze wel zien aankomen dat het spelletje dat Dirai probeerde te spelen alleen maar slecht kon aflopen, maar toen het nieuws van de dood van de jonge vrouw haar bereikte, kwam het toch als een donderslag bij heldere hemel. In eerste instantie had ze de gruwelijke verhalen dan ook niet willen geloven, maar toen ze Dirai's lichaam met eigen ogen op het Bloedplein had zien hangen, moest ze wel.

Flo had vol ongeloof naar het verminkte lichaam staan kijken, tot het haar te veel werd. Ze was op hoog tempo weggerend en had in een dichtbijgelegen steegje hevig overgegeven. *Wat voor een beest kan zoiets doen?!* was er door haar hoofd geschoten en haar hele lichaam had getrild als een blad in de wind.

Nu, twee dagen later, stond Flo met een paar andere dieven te praten op het binnenplein van het dievengilde. Het gilde was stuurloos zonder Dirai's leiding en de dieven deden eigenlijk maar gewoon waar ze zin in hadden. Er waren een paar mensen geweest die hadden geprobeerd de leiding over het gilde op zich te nemen, maar er was nog niemand naar voren gestapt waar iedereen achter kon staan, dus bleef het gilde zonder leider. Een lichte regen viel uit de grijze hemel en donkere wolken aan de horizon beloofde nog veel meer nattigheid.

Plotseling ontstond er een tumult bij de hoofdboort van het gildegebouw. Flo draaide zich om en ging op haar tenen staan om te zien wat er aan de hand was, maar door de mensen voor haar kon ze niet zien waar alle drukte vandaan kwam, dus drong ze zich naar voren door de verzamelde dieven heen. Halverwege de poort kwam ze echter niet meer verder en begonnen de mensen voor haar naar achteren te wijken. Ze keek om zich heen of ze ergens naartoe kon, voordat ze onder de voet zou worden

gelopen. Een klein eindje links van haar stond een oude houten kar tegen de muur geparkeerd. Snel baande Flo zich een weg naar de kar en klom er bovenop. Van hieruit kon ze wel zien wat er aan de hand was en wat ze zag deed haar hart een slag overslaan.

Midden in de poort stond Siran, geflankeerd door twee mannen die Flo niet kende. De ene man was een grote, brede man met een getinte huid en armen als boomstammen. De andere was een blonde, redelijk jonge man met een knap gezicht en een jongensachtige grijns op zijn mond. De menigte dieven werden teruggedrongen door een twintigtal vervaarlijk uitzierende en zwaarbewapende mannen en vrouwen, die er stuk voor stuk uitzagen alsof ze iemand met gemak in tweeën zouden kunnen breken.

Wat doet hij hier? dacht Flo verbaasd. Niemand had Siran meer gezien sinds Dirai zo beestachtig vermoord was en zwaar verminkt was achtergelaten op het Bloedplein.

Siran hief zijn handen en maande de menigte tot stilte. De twee mannen links en rechts van hem sloten de poort, zodat er geen uitweg meer was en het zicht vanaf de straat geheel geblokkeerd werd door de dikke houten planken. Siran zette een pas naar voren en liet zijn blik over de verzamelde dieven glijden. ‘Graag had ik jullie aandacht voor het volgende,’ begon hij zonder verdere uitleg en zette weer een pas naar voren. De zwaarbewapende mannen en vrouwen drongen de dieven verder terug, zodat de afstand tussen de menigte en Siran altijd gelijk bleef.

‘Jullie o zo geliefde leider is dood!’ riep Siran luid. ‘Haar laffe verraad is haar duur komen te staan en ze dient nu als voorbeeld van wat er met iemand gebeurt die mij tegenwerkt.’

De dieven op de binnenplaats waren geschokt door deze mededeling. Ze hadden wel een vermoeden wie uiteindelijk Dirai’s einde had bewerkstelligd, maar om de moordenaar nu, zonder ook maar enige vorm van wroeging, te horen bekennen dat hij dit gedaan had kwam alsnog als een grote schok voor velen.

Siran maakte gebruik van de stilte om zijn verhaal te vervolgen. ‘Het Dievengilde heeft een nieuwe leider nodig en die rol zal ik zelf op mij nemen!’

Dit verbrak de geschokte stilte en er rezen protesterende stemmen op uit de menigte. Siran liet hen even begaan en hief toen weer zijn handen. Met een beetje extra aansporing van Sirans knokploeg, werd het uiteindelijk weer stil.

‘Laat mij hier heel duidelijk over zijn,’ sprak Siran op luide en gedecideerde toon. ‘Dit is geen vraag. Het is geen voorstel. Het is een mededeling en een voldongen feit. Het gilde is geen democratie waar iedereen iets mag vinden. Het leiderschap van dit zootje ongeregeld heeft de laatste jaren nogal wat te wensen overgelaten, maar dat gaat vanaf vandaag veranderen.’

De blonde man naast Siran gaf een paar brede mannen een opdracht en vervolgens werden er, schijnbaar willekeurig, een aantal dieven uit het publiek geplukt en voor Siran neergezet.

Als eerste werd Flo’s oude leermeester, Fragan, naar voren geleid. Daarna werden er drie jonge dieven, een jongetje en twee meisjes, naar voren geleid. Een van de meisjes was een paar jaar ouder dan de andere twee en probeerde hen dan ook gerust te stellen. Flo kon niet verstaan wat het oudste meisje zei, maar het leek iets te helpen, zij het niet veel. In ieder geval stopten de andere twee kinderen uiteindelijk met huilen en stonden met grote verschrikte ogen voor de menigte.

Siran stond er compleet ontspannen bij en er speelde een kleine glimlach om zijn mond, alsof hij ergens plezier in had.

Alsof hij de enige is die de grap al kent, dacht Flo.

Opeens begon het kleinste meisje te weer te huilen en wilde wegrekken. Het oudere meisje probeerde haar nog tegen te houden, maar het jonge wichtje wurmde zich uit haar greep en zette het op een lopen.

Tylen, die schuin voor het kleine haveloze groepje dieven stond, haalde uit en verkocht het meisje een dreun, waardoor ze achterover op de grond viel. Een golf van ontzetting ging door de menigte heen, maar niemand waagde het om Siran of een van zijn mensen aan te vallen. Met vertrokken gezichten keken ze toe hoe het kleine meisje weer terug in de korte rij werd gezet. Het oudere meisje sloeg een arm om de smalle schoudertjes en probeerde het kleine meisje tot bedaren te brengen.

‘Als jullie niet redelijk kunnen zijn, zal ik jullie nogmaals moeten laten zien wat er gebeurt als iemand mij tegenspreekt,’ zei hij op rustige, maar duidelijke toon.

‘Dat hebben we allemaal al kunnen zien, Siran. We hebben gezien wat je Dirai aangedaan hebt!’ Flo schrok op bij het horen van Fragans stem. En keek naar de oude dief. Hij stond fier recht op, ondanks dat de grote donkere man die Siran vergezelde achter Fragans rug stond en een grote hand op diens schouder had gelegd. Fragan probeerde de hand van zich af te schudden, maar de grote man kneep hard en zelfs van afstand zag Flo

hoe Fragan even in elkaar kromp. Toch was de oude dief niet van plan op te geven. Hij bleef Siran aan kijken en zijn ogen schoten vuur. ‘Je bent een schoft Siran, dat weet iedereen hier!’ beet hij de nog steeds glimlachende Siran toe. ‘En denk maar niet dat het Dievengilde ooit bang voor je zal zijn!’

Siran lachte nu hardop en liep naar Fragan toe. ‘Oh, maar jullie hoeven niet bang voor mij te zijn!’ riep hij grijnzend uit. ‘Jullie moeten alleen je plaats kennen!’ Zo snel dat Flo het bijna niet had kunnen volgen, flitste er even iets in het ochtendlicht en stortte Fragan op de grond. Geschokt keek Flo hoe onder Fragens hoofd een plas bloed ontstond die steeds groter werd en zich mengde met de regen die stevast bleef neerdalen. Het blinkende heft van een rijkelijk versierde dolk stak uit het linkeroog van de oude dief en zijn magere lichaam schokte hevig in wat eruitzag als een vreselijke doodstrijd.

Flo zag dat een van de steviger gebouwde dieven, Labras heette hij volgens haar, een pas naar voren zette, maar zijn pad werd geblokkeerd door de donkere metgezel van Siran. Hij plantte een enorme hand op de borst van de woedend kijkende dief en duwde hem terug.

‘Ik zou het niet doen, als ik jou was,’ hoorde Flo de reus met een zware stem zeggen. Zijn andere hand had hij op de knop van zijn zwaard gelegd en klopte er veelbetekenend op. ‘Geloof me, dat loopt slecht voor je af.’

Flo was even bang geweest dat Labras, woedend als hij was, toch zou doorzetten en dat de brede donkere man hem met een slag van zijn grote zwaard doormidden zou klieven. Zover kwam het gelukkig niet en Flo slaakte een zucht van opluchting.

Siran, die de korte confrontatie met een geamuseerde blik op zijn gezicht had staan bekijken, nam weer het woord. Hij wees op het nog steeds stuiptrekkende lichaam van Fragan. ‘Dit is wat er gebeurt als men mij wil dwarsbomen,’ sprak hij luid. ‘En voor degenen onder jullie die of dom of doof zijn zal ik nogmaals benadrukken dat wat er met Dirai gebeurt ook van mijn hand komt!’ Hij wierp een snelle blik op zijn blonde metgezel die, grijnzend en schijnbaar zonder moeite, inmiddels het drietal jonge dieven in bedwang hield. Flo keek naar de angstige uitdrukking op de gezichtjes van de jonge dieven terwijl ze alle drie naar het lichaam van Fragan keken. De oude dief was uiteindelijk gestopt met stuiptrekken en lag nu doodstil op de grond.

Het zijn nog maar kinderen! dacht Flo, doodsbang voor wat er nu zou